

LA HISTÒRIA DEL PARE MICHAEL LAPSLEY, FUNDADOR DE L'INSTITUT PER LA CURA DE LA MEMÒRIA

El pare Michael Lapsley va néixer l'any 1949 a Nova Zelanda. Va estudiar teologia i es va fer sacerdot anglicà. El 1973 se'n va anar a Sud-àfrica, on va conèixer una realitat totalment diferent de la que havia viscut; va descobrir un món on el color de la pell regia la vida de cadascú, un món ple de violència.

Lapsley va ser un dels pocs religiosos que va fer de capellà tant per a blancs com per a negres. Es va trobar en una situació on només podia triar entre ser opressor o lluitar contra els opressors. Va escollir la segona opció i, juntament amb altres activistes, va iniciar una lluita pacífica, que va deixar de ser-ho i es va convertir en lluita armada quan, en unes manifestacions organitzades i realitzades per joves a favor de l'ensenyament, la policia del règim de l'Apartheid va disparar, matar, detenir i torturar els manifestants.

El pare Lapsley va ser un activista molt important, un gran militant en contra de la discriminació racial. Això va arribar a suposar un perill per al règim. Per aquest motiu, li van enviar una carta bomba, que el va deixar sense les dues mans i li va fer perdre un ull. Amb sentit de l'humor, explica que va tenir "sort" d'obrir el paquet en una taula molt baixa, de manera que l'explosió no va acabar amb la seva vida, tot i que va quedar malferit.

Uns anys després, un cop superada la dictadura, va començar a formar tallers amb grups de persones, on opressors i víctimes exposaven la seva història personal a la resta del grup, per compartir vivències que fins llavors no havien explicat mai. Segons Lapsley, un dels principals problemes després d'una dictadura o d'una guerra, és que si el conflicte no es guareix, en poques generacions pot reparèixer. Tot i restablerta la pau i acabat el règim de l'Apartheid (el 1994 hi va a veure les primeres eleccions democràtiques), aquests tallers d'història personal se segueixen fent encara avui, per tal que la població pugui conviure amb el passat, reparar els seus errors i aprendre a perdonar.

Col·loqui amb el públic

Es van fer moltes preguntes, totes interessants. Però, per part meua, em vaig quedar amb les que més s'adequaven al meu treball.

Així, algú preguntava si passar d'una lluita pacifista a la lluita armada era, en la seva opinió, el més adequat, i si l'oposició al règim (liderada pel Consell Nacional Africà, ANC) havia fet servir la tortura. El religiós va respondre que, tot i no estar-ne orgullós, hi va a veure un moment (després de la manifestació d'estudiants en què molts van ser assassinats, ferits i torturats), no els va quedar cap més remei. Afirmar que sota cap concepte està justificat l'ús de la tortura, tot i que reconeix que l'ANC hi va recórrer en algunes ocasions.

L'altra pregunta que vaig trobar molt interessant va venir d'un home que feia el paral·lelisme entre el problema sud-africà i ETA i Espanya. Una part dels membres d'ETA ha demanat perdó, mentre que els torturadors no ho han fet. Segons Lapsley ho haurien de fer, pel mateix motiu pel qual ell va fundar *l'Institut for Healing of Memories* (Institut per a la Cura de la Memòria): acabar amb el conflicte per sempre, i que no hi hagi un esperit de venjança per cap de les parts.

Joan Casulleras Chalaux, 16 anys, treball fet per a *l'Institut Taradell (Osona)*